

przedstawiają
film

BINGA LIU

JUTRO ALBO POJUTRZE

Minding the Gap

USA / 2018/ 93 min

Polska premiera 5 kwietnia 2019 r.

Materiały promocyjne są dostępne na naszym FTP:

<ftp.againstgravity.pl>

login: premiery@againstgravity.pl

hasło: premiery

STRESZCZENIE

Bohaterami filmu są **trzej przyjaciele: Zack, Keire i Bing, którzy w Rockford, w stanie Illinois, spędzają wolny czas na jeźdźeniu na deskorolce po mieście i imprezowaniu**. Tematem „Jutro albo pojutrze” jest **dorastanie tych trzech młodych mężczyzn**. Za kamerą stanął jeden z nich - Bing Liu.

„Jutro albo pojutrze” powstawał spontanicznie jako czysta rejestracja codzienności zaprzyjaźnionych ze sobą deskorolkarzy, ale efektem jest poruszający zapis procesu ich dorastania. Zack zostaje nieoczekiwanie ojcem, a Keire dostaje pierwszą pracę oraz zmagają się z problemem rasowej tożsamości i śmiercią ojca. Bing prowadzi długie rozmowy z matką, która jako chińska emigrantka po traumatycznym małżeństwie nie może się odnaleźć w amerykańskim społeczeństwie. „Jutro albo pojutrze” jest intymnym i szczerym spojrzeniem młodego mężczyzny na proces dorastania i radzenia sobie z nieokiełznaną młodością.

„Jutro albo pojutrze” był nominowany do Oscara i znalazł się na liście najlepszych filmów 2018 r. według Baracka Obamy. Przypadł także do gustu widzom 15. edycji festiwalu Millennium Docs Against Gravity, gdzie zdobył aż cztery nagrody: Nagrodę Banku Millennium – Grand Prix, Nagrodę Dokumentalną Warszawy (nagroda publiczności), Grand Prix Dolnego Śląska - Nagrodę Marszałka Województwa Dolnośląskiego oraz Bydgoszcz ART.DOC Award.

OD REŻYSERA

Początkowo „Jutro albo pojutrze” miał być prostym filmikiem pokazującym chłopaków jeżdżących na deskach. Przerodził się jednak w pełnometrażowy film. Jak do tego doszło? Koledzy po prostu opowiadali mi coraz więcej o swojej przeszłości.

Gdy miałem 8 lat, moja samotnie wychowująca mnie matka znalazła pracę w Rockford w stanie Illinois. To podupadające, przemysłowe miasto oddalone o dwie godziny na zachód od Chicago. Ponownie wyszła za mąż i miała kolejne dziecko z mężczyzną, który znęcał się nad nami fizycznie i psychicznie. Spędziła z nim 17 lat. Ponieważ ojczym miał nagłe wybuchy gniewu, wydawało mi się, że wszystkie relacje tak wyglądają. Wybuchał niezależnie od tego czy postępowało się dobrze czy źle. Gdy miałem 13 lat, zacząłem jeździć na deskorolce. Powoli, zbierając kolejne siniaki, łamiąc kości, ale i ucząc się nowych tricków odkryłem, że zaczynam odzyskiwać poczucie kontroli nad bólem, który w sobie miałem. Co najważniejsze, znalazłem się w grupie wyrzutków, którym na ulicach ewidentnie było lepiej niż w domu. Spędzaliśmy razem długie godziny, tworząc naszą własną, wyjątkową rodzinę.

Gdy miałem prawie 20 lat, nie rozumiałem dlaczego po tym, jak odszedłem z domu i przeniosłem się do Chicago, tak wielu moich kolegów padło ofiarą narkotyków, skończyło w więzieniach albo jeszcze gorzej. Nagrywałem skejtów, jeździłem sam po całym kraju, śpiąc na kanapach u rozmaitych znajomych, których poznałem przez lata mojej deskorolkowej pasji. Później zacząłem robić wywiady ze skejterami. Pytałem ich: „Co czujesz jeżdżąc na desce?”, „Kogo kochasz bardziej: mamę czy tatę?”, „Kto nauczył cię czuć nienawiść?”. Takie rozmowy często przeradzały się w spontaniczne sesje terapeutyczne.

Zauważyłem, że w tych rozmowach często pojawia się postać nieobecnego, zimnego, stosującego przemoc ojca, która wywiera ogromny wpływ na zdrowie psychiczne i relacje w rodzinie. Po roku pracy nad tym projektem pojechałem do Rockford, gdzie spotkałem się z uroczym, roztrzepanym, szesnastoletnim Keire'm. Na strychu w domu jego rodziców spytałem go o ojca. Nigdy wcześniej nie rozmawialiśmy o ich relacji, więc Keire wiercił się

nerwowo i szarpał rękawy swetra. Gdy opowiedział mi o swoim agresywnym ojcu, poczułem ucisk niepokoju w klatce piersiowej. „Płakałeś?”, spytałem. „A ty byś nie płakał?!” „Ja płakałem”, odpowiedziałem. Milczeliśmy. Żaden z nas nie odważył się nawet spróbować zażartować.

Przez kolejne cztery lata wracałem do Rockford, by nadal pracować z Keire'm oraz niepisany liderem społeczności skejterów z Rockford: obdarzonym niezwykle charyzmą Zackiem, który z kolei miał niebawem zostać ojcem. Nawiązałem współpracę z Kartemquin Films i chciałem przyjrzeć się splatającym się ze sobą tematom jazdy na desce i przemocy w rodzinie. Skupiłem się na bohaterach. Przyjąłem styl charakterystyczny dla cinéma vérité, czerpiąc inspirację z obrazów, które zrobiły na mnie wielkie wrażenie, gdy byłem nastolatkiem: „Skrawki”, „Życie świadome”, „Slacker”. Te filmy przykuły moją uwagę swoimi obrazami dorastania w atmosferze chaosu i niepewności. Z łatwością odnajdowałem w nich siebie. Poszukiwałem w tych filmach nadziei.

Gdy zacząłem pokazywać roboczą wersję filmu, kilka osób przekonywało mnie, że powinienem zwiększyć w nim swój własny udział. Dałem się w końcu przekonać, gdy (uwaga! spoiler) matka dziecka Zacka powiedziała mi, że Zackowi zdarzało się ją bić. Główny temat filmu, czyli to, jak skejterzy odnajdują się w roli mężczyzn oraz przemoc wobec dzieci automatycznie stał się mocniejszy. Byłem zmuszony bezpośrednio zaangażować się w całą sytuację. Ostatecznie przeprowadziłem wywiady z matką, z którą nie miałem kontaktu i z moim przyrodnim bratem, by porozmawiać o ojczymie. Przeglądałem też stare nagrania, by móc opowiedzieć swoją własną historię.

Montując film zdałem sobie sprawę, że cała nasza trojka - Zack, Keire i ja - padła ofiarą toksycznych przeżyć, które nosiliśmy w sobie przez lata przykrych doświadczeń społecznych i osobistych. Każdy z nas znalazł własne sposoby na poradzenie sobie z presją. Film pomógł mi uzyskać szerszy obraz własnego życia.

Myślę, że film pomaga zrozumieć, że przemoc i cała łańcuch jej konsekwencji trwa w dużej mierze dlatego, że odbywa się za zamkniętymi drzwiami. Liczę, że bohaterowie „Jutro albo pojutrze”, którzy je otwierają i pozwalając nam zajrzeć do środka, będą inspiracją dla młodych ludzi, którzy borykają się z podobnymi sytuacjami. Że poradzą sobie z własnymi problemami dzięki temu, że nauczyli się o nich opowiadać.

– Bing Liu

O TWÓRCACH

Bing Liu

Reżyser, Producent

W wieku ośmiu lat Bing przeprowadził się z matką z Chin do Alabamy, następnie do Kalifornii, a później do Rockford w Illinois. Umiejętności operatorskie i montażowe doskonalił jako nastolatek, kręcąc filmiki ze skejterami. W wieku 19 lat przeniósł się do Chicago. Tam pracował na planach filmowych przy obsłudze statywów i wózków do kamer. W tym samym czasie z wyróżnieniem ukończył studia literackie na Uniwersytecie Illinois. Gdy miał 23 lata, dołączył do Międzynarodowej Gildii Operatorów Filmowych i pracował w pionie operatorskim na planach filmów fabularnych i seriali telewizyjnych. W 2014 r. rozpoczął współpracę z Kartemquin Films, by wspólnie z nimi stworzyć swój pełnometrażowy debiut „Jutro albo pojutrze”. Koproducentami byli POV i IVTS. Bing jest również reżyserem oraz autorem zdjęć odcinków mini-seriału Steve'a Jamesa „America to Me”. W 2017 r. Wziął udział w programie Film Independent Fellow oraz otrzymał stypendium Garetta Scotta.

Diane Quon

Producentka

Diane Quon spędziła 17 lat w Los Angeles, a następnie wróciła do rodzinnego Chicago. W Los Angeles pracowała dla NBC i Paramount Pictures, w którym pełniła rolę zastępcy dyrektora ds. marketingu. Diane jest producentką wielu filmów dokumentalnych Kartemquin Films („W obręczy marzeń”, „Po prostu życie”), a także stworzonego wspólnie z Howardem Reichem (krytykiem Chicago Tribune), Leslie Simmer i założycielem Kartemquin Gordonem Quinnem filmu „Left-Handed Pianist” czy „The Dilemma of Desire”, wyreżyserowanego przez Marię Finitzo (wyróżnioną nagrodą Peabody Award). W 2017 r. Diane uczestniczyła w programie Film Independent Fellow, a obecnie pracuje nad filmem fabularnym.

Joshua Altman

Montaż

Podczas przeszło dziesięcioletniej kariery wielokrotnie nagradzanego filmowca Joshuy Altmana jego projekty miały premiery na niemal wszystkich liczących się na świecie festiwalach. Cztery z montowanych przez niego filmów były premierami w Sundance. „Wszystko na widoku” otrzymał nagrodę Grand Jury Prize w 2009 r., „The Tillman Story” walczył o nominację do Oscara® dla Najlepszego Filmu Dokumentalnego, a „Bones Brigade: An Autobiography” był najpopularniejszym dokumentem serwisu iTunes. „Code Black” przy którym zajmował się scenariuszem i montażem, zdobył nagrodę dla najlepszego dokumentu LA Film Festival i doczekał się serialowej adaptacji w CBS. Jego najnowsze dzieło montażowe to „The Final Year”, produkcja HBO o pracy zespołu do

spraw polityki zagranicznej w gabinecie Obamy podczas ostatniego roku jego prezydentury.

Nathan Halpern

Muzyka

Nathan Halpern to kompozytor z Brooklynu, który w ostatnim czasie został określony na łamach IndieWire jako „kompozytor, któremu warto się przyglądać”. W 2017 r. o nominację do Oscara® w kategorii Najlepszy Film Dokumentalny walczyły dwa filmy z jego muzyką: „Nieustraszony wróbel” oraz „Świadkowie”. Jego muzyka do „Rich Hill”, zdobywcy nagrody Grand Jury Prize na festiwalu Sundance dla najlepszego dokumentu, została okrzyknięta jedną z najlepszych od lat ścieżek do filmu dokumentalnego (IndieWire). W 2015 r. ponownie nawiązał współpracę ze współreżyserem „Rich Hill” Andrew Drozem Palermo, tym razem przy thrillerze „Jeden, Dwa” (IFC Films). Variety nazwało muzykę do filmu niepokojącą i zapadającą w pamięć. W 2017 r. na festiwalu Sundance pojawiły się dwa filmy z muzyką napisaną przez Halperna: „Rancher, Farmer, Fisherman” oraz „Zapracować na puchar”. O ścieżce do tego ostatniego „Variety” napisało, że stanowi ogromny atut filmu.

TWÓRCY

REŻYSERIA: BING LIU

PRODUKCJA: DIANE QUON, BING LIU

MONTAŻ: JOSHUA ALTMAN, BING LIU

WYSTĘPUJĄ: EIRE JOHNSON, ZACK MULLIGAN, NINA BOWGREN, KENT ABERNATHY, MENG YUE BOLEN, BING LIU

ORYGINALNA ŚCIEŻKA DŹWIĘKOWA: NATHAN HALPERN, CHRIS RUGGIERO

ZDJĘCIA: BING LIU

KIEROWNICTWO PRODUKCJI: GORDON QUINN STEVE JAMES BETSY STEINBERG

KIEROWNIK PRODUKCJI Z RAMIENIA ITVS: SALLY JO FIFER

KIEROWNICTWO PRODUKCJI Z RAMIENIA AMERICAN DOCUMENTARY|POV: JUSTINE NAGAN, CHRIS WHITE

ANIMACJE GRAFICZNE: JESSE KERMAN, 423 MOTION

MIKS DŹWIĘKU: JAMES LEBRECHT, BERKELEY SOUND ARTISTS

DOBÓR KOLORÓW: TYLER ROTH, COMPANY 3 CHICAGO

NADZÓR NAD POSTPRODUKCJĄ: RYAN GLEESON

ZESPÓŁ KARTEMQUIN FILMS: DYREKTOR ZARZĄDZAJĄCA: BETSY STEINBERG

ZAŁOŻYCIEL I DYREKTOR ARTYSTYCZNY: GORDON QUINN

DYREKTOR DDS. KOMUNIKACJI I DYSTRYBUCJI: TIM HORSBURGH

DYREKTOR DS. PRODUKCJI: RISE SANDERS-WEIR

DDYREKTOR DS. FINANSOWYCH I OPERACYJNYCH: ANDREA DE FRAGA

DYREKTOR DS. ROZWOJU PROJEKTÓW: JOANNA LAKATOS

KOORDDYNATOR ROZWOJU PROJEKTÓW: MAX ASAF

MANAGER DS. WSPÓLPRACY Z PROGRAMAMI: EMILY STRONG

KOORDYNATOR DS. ROŻNORODNOŚCI DOKUMENTÓW: ANU RANA

WSPÓLPRACA W ZAKRESIE MARKETINGU I DYSTRYBUCJI: JULIA MARTIN

DYREKTOR DS. TECHNICZNYCH: JIM MORRISETTE

DYREKTOR DZIAŁU MONTAŻU: LESLIE SIMMER

MANAGER DS. POSTPRODUKCJI

RYAN GLEESON

WSPÓLPRACA W ZAKRESIE GRAFIKI I DRUKU: INGRID ROETTGEN

ASYSTENTKA DS. ADMINISTRACYJNYCH I KOORDYNATOR DS. SPOŁECZNYCH: ABBIE BREWER

JUTRO ALBO POJUTRZE JEST KOPRODUKCJĄ KARTEMQUIN FILMS, AMERICAN DOCUMENTARY | POV i INDEPENDENT TELEVISION SERVICE (ITVS), współfinansowaną ze środków CORPORATION FOR PUBLIC BROADCASTING (CPB).

DODATKOWE ŚRODKI:

Sundance Institute Documentary Film Program przy wsparciu

Open Society Foundations JustFilms | Ford Foundation

John D. and Catherine T. MacArthur Foundation

DODATKOWE WSPARCIE:

Film Independent

Fundusz CCT Tilden Cummings Fund, stypendium Garretta Scott na rozwój projektu

Niniejszy program został wyprodukowany przez Mindind the Gap LLC oraz Kartemquin Educational Films. Instytucje te ponoszą wyłączną odpowiedzialność za jego treść.

Film „Jutro albo pojutrze” wchodzi do kin 5 kwietnia 2019

PR

Dominika Baranowska

dominika@againstgravity.pl

tel. +48 605 875 205